

Εν τη υπομονή υμών κτήσασθε τας ψυχάς υμών

[/ Ορθόδοξη πίστη](#)

Πόσες αμέτρητες φορές έχουμε ακούσει αυτήν τη λέξη, που στα μάτια μας φαντάζει βουνό. Και αυτό, γιατί ο άνθρωπος είναι φύσει ανυπόμονος. Αυτό που επιδιώκει δηλαδή, θέλει να συμβεί τη στιγμή που γεννάται στο μυαλό του η σκέψη για το συγκεκριμένο. Γι' αυτό άλλωστε, ο προσωπικός αγώνας, όσων αφιερώνονται στην αγάπη του Θεού εγκαταλείποντας έτσι την 'κοινή επίγεια ζωή', έχει ως άξονα δράσης του την υπομονή. Πόσες και πόσες υπερβάσεις προσωπικών ορίων και εαυτού, έχουν κάνει αυτοί οι άνθρωποι-ήρωες, για να έρθουν πιο κοντά στο Θεό, που τόσο αγαπούν.

Μπορεί να δείχνει με την πρώτη ματιά, λίγο δύσκολο το όλο θέμα της υπομονής- αυτοσυγκράτησης, μα είναι τόσο ωφέλιμο και ιδανικό για τη ζωή μας. Μπορούμε να καλλιεργήσουμε αυτήν την αρετή μέσα μας, από λίγο την κάθε φορά. Θυμηθείτε την ιστορία του μικρού πρίγκιπα και της αλεπούς. Για να την εξημερώσει και να γίνουν φίλοι, κάθε μέρα μία συγκεκριμένη ώρα, συναντιόντουσαν οι δύο εν δυνάμει φίλοι. Ανάμεσά τους, είχαν πάντοτε μία καθορισμένη απόσταση, η οποία μειωνόταν κάθε φορά, διότι άρχισε να υπάρχει οικειότητα και άλλα ευγενικά αισθήματα μεταξύ τους. Προ πάντων όμως, υπήρχε η αρετή της υπομονής, υπό τη σκέπη της οποίας αυτοί οι δύο φαινομενικά αταίριαστοι κατάφεραν και έγιναν καλοί φίλοι. 'Εν τη υπομονή υμών κτήσασθε τας ψυχάς υμών'[Λουκ. Κα'19].

Μία τόσο εύστοχη ρήση από παλιά. Η ψυχή μας, χτίζεται από τις πράξεις μας και τις εμπειρίες εξ αυτών. Εάν υπάρχει μέσα σε αυτές το αίσθημα της υπομονής, σίγουρα η ψυχή θα είναι πλήρης και η ζωή μας ολοκληρωμένη. Εάν όχι, τότε η ψυχή θα είναι διασκορπισμένη τρέφοντας διαρκώς το αίσθημα του ανικανοποίητου. Και αυτό το τελευταίο συμβαίνει πολύ συχνά, διότι πάντα κοιτάμε

τα των άλλων. Ζηλεύουμε και επιδιώκουμε τις ζωές των άλλων. Μα αν γνωρίζαμε τα δεινά των άλλων, σίγουρα θα υπομέναμε πρόθυμα τα δικά μας.

Επιπλέον, ο Γέροντας Παΐσιος είχε αναφερθεί στην αρετή της υπομονής εκτενώς και με ένα πολύ συγκεκριμένο παράδειγμα. Η υπομονή ξεκαθαρίζει πολλά πράγματα. Αυτός που θέλει να ζήσει με αρετή και να είναι τίμιος στην δουλειά του, είτε εργάτης είναι είτε έμπορος είτε οτιδήποτε είναι, πρέπει να το πάρει απόφαση ότι, όταν αρχίσει την δουλειά του, θα φθάσει σε σημείο να μην έχει να πληρώσει λ.χ. ούτε τα ενοίκια, αν έχει μαγαζί, για να του έρθει η ευλογία του Θεού. Όχι όμως να πηγαίνει με τον σκοπό:

«Αν φθάσω μέχρις εκεί, μετά θα έχω πελατεία»! Να μην πάει με τέτοιο σκοπό, γιατί τότε ο Θεός δεν θα του δώσει. Αλλά όταν πει: «Θα ζήσω κατά Θεόν, δεν θα κάνω αδικίες, θα πω ότι αυτό αξίζει πενήντα δραχμές και εκείνο διακόσιες δραχμές», ο Θεός δεν θα τον αφήσει. Κάποιος άλλος εν τω μεταξύ εκείνο που θα το δίνει αυτός πενήντα δραχμές, θα το δίνει πεντακόσιες δραχμές και θα πλουτίσει.

Τελικά όμως ο απατεώνας αυτός θα φθάσει σε σημείο να μην έχει να πληρώσει ούτε τα ενοίκια και θα το κλείσει το μαγαζί του, γιατί ο κόσμος πληροφορείται, ενώ σιγά-σιγά ο τίμιος δεν θα μπορεί να τα βγάλει πέρα από την πελατεία που θα έχει· θα παίρνει συνέχεια υπαλλήλους! Αλλά στην αρχή θα δοκιμασθεί.

Ο καλός δοκιμάζεται στα χέρια των κακών· περνάει από τα λανάρια. Όταν πάει κανείς με τον διάβολο, με πονηριές, δεν ευλογεί ο Θεός τα έργα του. Ό,τι κάνουν οι άνθρωποι με πονηριά, δεν ευδοκιμεί. Μπορεί να φαίνεται ότι προχωράει, αλλά τελικά θα σωριάσει. Το κυριότερο είναι να ξεκινά κανείς από την ευλογία του Θεού για ό,τι κάνει! Ο άνθρωπος, όταν είναι δίκαιος, έχει τον Θεό με το μέρος του'. Εν κατακλείδι, εκείνος που μπορεί να υπομείνει τα πάντα, μπορεί να κατορθώσει και τα πάντα.

Φαίη Σμυρναίου

ΑΓΙΟΙ ΙΣΙΔΩΡΟΙ

Μηνιαίο Περιοδικό του Ιερού Ναού Αγίων Ισιδώρων Λυκαβηττού.

Πηγή: en-ypomoni-akymanto.blogspot.gr